

Phần 3

Chương 9

Nghê Giản lại ở nhà Lục Phồn một đêm. Buổi sáng, trong nhà chỉ còn mình cô, lần này, Nghê Giản không tìm thấy tờ giấy trên bàn, cũng không thấy tiền và chìa khóa. Cô nhớ hôm qua mang theo đi động, hình như ném trên sofa. Nghê Giản tìm điện thoại, mở ra xem, không có tin mới.

Cô cất di động vào trong túi quần, không tỏ ra mất mát, nhắc chân vào bếp, định tự mình nấu mì trứng.

Trên bệ bếp đặt một nồi hầm cách thủy màu phấn hồng, đèn bên trên vẫn sáng, thể hiện trạng thái giữ ấm. Nghê Giản hơi ngạc nhiên, kiểu dáng màu sắc của chiếc nồi nhìn thế nào đi nữa cũng không hợp với Lục Phồn, vô cùng đáng yêu.

Cô vươn tay nhắc chiếc nắp sứ, bị nóng, hơi nước nhanh chóng tỏa ra, cô liền cầm chiếc khăn bọc lấy vung nồi. Hơi nóng bao bọc mùi thơm phả vào mặt.

Đó là cháo, nguyên liệu rất phong phú.

Nghê Giản múc vào bát, thấy có đậu đen, đậu phộng, táo đỏ, có cả những thứ khác, nhìn qua rất ngon miệng. Cô ném thử một miếng, mỉm cười. Rất nhanh, toàn bộ bát cháo chui vào bụng.

Nếu nhớ không lầm, khi còn bé cô rất thích ăn kiểu cháo Bát Bảo đóng hộp như thế này. Hồi đó, tiền tiêu vặt của Lục Phồn không ít, mỗi tuần Nghê Giản có thể ăn chực đến mấy hộp. Sau khi nhà họ Lục rời đi, Nghê Giản thường xuyên nhớ đến ống lợn tiết kiệm đầy chật ấy của Lục Phồn.

Buổi chiều, Lục Phồn về.

Nghê Giản đang nằm trên sofa xem tivi, vừa nhìn thấy anh, cô lập tức ngồi dậy, túm mớ tóc rối bờn nhìn anh hỏi: “Em chết đói rồi, cháo đã ăn hết, mì trứng không còn, anh có mang cơm về không?”.

Lục Phồn nhìn thoáng qua mớ tóc rối như ổ gà của cô, nói bằng giọng buồn bực: “Sao em còn chưa đi?”.

Nghê Giản chớp chớp mắt: “Em nói sẽ đi à?”.

“...”

Im lặng mấy giây, Lục Phồn quay vào bếp lấy đôi đũa. Hộp cơm hai món mặn một món chay nhanh chóng được Nghê Giản ăn hết sạch.

Nghê Giản lau miệng, lấy điện thoại di động ra đặt cơm hộp cho Lục Phồn: “Anh chọn cơm sườn hay cơm gà?”.

“Tùy”.

“À”. Nghệ Giản cúi đầu thêm phần com thịt bò vào xe mua sắm.

Trước khi ngủ, Lục Phồn đi tắm rửa, lúc đi ra, thấy Nghệ Giản ra khỏi phòng từ lúc nào, đang ngồi trên chiếc giường nhỏ của anh. Động tác lau tóc của anh thoáng dừng lại. Nghệ Giản nhìn anh.

Lục Phồn đứng một lúc mới đi tới, nói với Nghệ Giản: “Đi ngủ đi”.

Nghệ Giản ngửa đầu nhìn anh: “Vấn đề tối hôm qua, anh vẫn chưa trả lời đâu”. Cô nhếch môi, nói: “Lục Phồn, anh có muốn giúp em không?”.

Lục Phồn buông chiếc khăn mặt trong tay, trâm mặc thật lâu. Nghệ Giản tưởng hôm nay anh vẫn không có câu trả lời. Cô thở dài, đứng dậy nói: “Không vội, dù sao cũng không phải chuyện nhỏ, cho anh thêm một ngày nữa đây”.

Nói xong đi vào trong phòng.

Lục Phồn bắt lấy cổ tay cô, Nghệ Giản quay đầu lại, Lục Phồn hạ mắt nhìn cô: “Tại sao lại là tôi?”.

Nghệ Giản giật mình, thản nhiên: “Em không nghĩ ra được ai khác”.

Dùng một giây, cô nhếch khóe môi, nặn ra một nụ cười nhạt nhẽo: “Không phải chúng ta từng có hôn ước sao, anh quên rồi à?”.

Lục Phồn: “Đó không phải là thật”.

Nghệ Giản nhìn thẳng vào mắt anh: “Lục Phồn, anh ghét em lắm à? Chỉ vì em là người điếc sao?”.

Lục Phồn sững sờ, gằn như ngay lập tức há miệng phủ nhận: “Không phải”.

“Em làm vợ anh, không tốt ư?”.

Ánh mắt Nghệ Giản sáng rực, Lục Phồn và cô đứng đối mặt nhau một lúc, sau mới chuyển tầm mắt ra xa.

Thật lâu, anh quay đầu, thấp giọng nói: “Em nghĩ kỹ chưa?”.

Nghệ Giản gật đầu.

Một hồi lâu sau, Lục Phồn cũng gật nhẹ đầu.

Anh đã đồng ý.

Nghệ Giản nhẹ nhàng thở hắt ra, mỉm cười: “Yên tâm, sau khi kết hôn anh vẫn sẽ tự do như khi độc thân”.

Lục Phồn ừ một tiếng.

Hai ngày ngắn ngủi, cuối cùng mọi việc đều kết thúc. Trong chuyện kết hôn này, Nghệ Giản và Lục Phồn có hiệu suất khá cao, Lục Phồn nhận được giấy đăng ký trước khi phải về đội một ngày.

Đêm đó, Lục Phồn trở về đội.

Nghê Giản cầm tờ giấy đỏ về nhà, tâm trạng nhẹ nhõm hiếm thấy. Xem ra, kết hôn cũng đơn giản thật, mấy tờ giấy, mấy con dấu đỏ thậm chí là xong mọi việc.

Một tuần tiếp theo, Nghê Giản và Lục Phồn không liên lạc với nhau. Hai người giống như đã hẹn, hết sức ăn ý đem chuyện bọn họ mới kết hôn để quên sau đầu.

Giữa tháng sau, Mai Ánh Thiên trở về.

Nghê Giản qua trả chìa khóa cho cô, nhắc tới chuyện đó, Mai Ánh Thiên thiếu chút nữa cầm cốc cà phê gõ lên đầu Nghê Giản.

“Cậu yêu anh ấy không?”

Nghê Giản khẽ nhướn môi: “Cậu cứ nói đi”.

“Nguyên nhân đơn giản là vì cậu ứng phó với mẹ cậu?”. Mai Ánh Thiên nhú mày, lộ vẻ mỉa mai: “Hay vì bóng lưng của anh ấy giống nghệ sĩ piano kia? Cậu định cả đời này dựa vào người thể thân đó cho đến chết?”.

Nghê Giản biết mồm miệng Mai Ánh Thiên vốn không nói ra được những lời tốt đẹp, cho nên nghe mấy câu ấy, cô không quá mức phản ứng, chỉ nhướn mày nói: “Cậu nghĩ như vậy cũng được”.

Mai Ánh Thiên im lặng lườm cô một cái: “Vậy trúc mã của cậu thì sao đây? Người ta đã làm sai điều gì, dựa vào cái gì để cho cậu giày xéo?”.

Nghê Giản đáp: “Minh không chà đạp anh ấy”.

Mai Ánh Thiên cười lạnh: “Cậu thử sờ vào lương tâm xem, cậu có hay không?”.

Có hay không? Nghê Giản liếm môi, không trả lời.

“Thừa nhận đi, cô Nghệ, cô biến thái hơn tôi đấy”. Mai Ánh Thiên vẫn gõ đầu Nghê Giản.

Gặp lại Lục Phồn là chuyện một tuần sau.

Hôm đó, Nghê Giản ăn cơm bên ngoài về, đi qua công viên Đào An, định chạy tới đường Du Hải thì nhìn thấy mấy nhân viên phòng cháy chữa cháy. Bọn họ đều mặc bộ quần áo màu cam giống nhau. Hình thể và chiều cao không khác biệt cho lắm. Nhưng Nghê Giản vẫn ngay lập tức nhận ra Lục Phồn. Anh đi sau cùng, tóc ướt sũng, đang giơ tay lau mồ hôi trên trán.

“Lục Phồn”. Nghê Giản gọi anh, không chút do dự.

Lục Phồn nghe tiếng ngẩng đầu lên, thấy cô, mấy người đứng bên cũng nhìn sang, đều có phần kinh ngạc. Một người trong số đó quay đầu hỏi Lục Phồn: “Anh Lục, đó là ai vậy?”.

Lục Phồn không trả lời, anh nghiêng người nói mấy câu với một người hơi lớn tuổi trong nhóm. Sau đó, Nghê Giản thấy anh tiến lên trước bọn họ.

Lục Phồn đi tới.

Nghê Giản hỏi: “Có làm trễ việc của anh không?”.

Lục Phồn lắc đầu: “Không có, công việc vừa hoàn thành xong, chuẩn bị về rồi”.

Nghê Giản ồ một tiếng: “Cứu người ạ?”.

Lục Phồn thấp giọng “Ừ”. Nhớ tới chuyện gì đó anh liền thay đổi cách trả lời: “Đúng vậy, đuối nước trong công viên”.

“Cứu được không ạ?”.

“Cứu được, vừa đưa về”.

Nghê Giản không hỏi lại, ánh mắt trầm tĩnh nhìn anh từ trên xuống dưới. Anh mặc bộ đồng phục cứu hộ trông rất tuyệt, dáng vóc đẹp, mặc cái gì cũng thấy đẹp trai.

Hai người im lặng đứng một lúc, Nghê Giản nói: “Anh sắp được nghỉ chưa?”.

“Phải tới cuối tháng”.

Nghê Giản gật đầu tỏ vẻ đã biết. Dừng một giây, cô bảo: “Nghỉ em sẽ tới tìm anh, được chứ?”.

“Được”.

Nghê Giản không đợi đến lúc Lục Phồn được nghỉ. Tối 27, cô đi thẳng tới đại viện của trung đội phòng cháy chữa cháy Bắc Lộ để tìm anh. Không có lý do gì, chẳng qua là trong lúc vẽ lại bản vẽ đã hỏng thì cô nhớ tới anh.

Trên đường đi, Nghê Giản mua hoa quả ướp lạnh, táo là chính. Cô định mua vải và nho, nhưng sau khi thấy táo, cô nghĩ có lẽ Lục Phồn thích ăn đồ vặt đơn giản.

Nghê Giản đứng chờ trước đại viện. Một lát sau, một bóng dáng cao lớn đi ra, nhìn thấy người đứng trước cửa liền hơi dừng lại.

Nghê Giản đứng tựa cổng lớn nhìn anh. Đợi đến khi Lục Phồn lại gần, cô vẫy tay, cầm hoa quả ra: “Lục Phồn, em tới thăm anh”.

Lục Phồn nhận túi hoa quả trong tay cô, nhìn thoáng qua, ngẩng đầu hỏi: “Sao em lại tới đây”.

“Em không thể tới à?”. Nghê Giản khẽ cười: “Em hỏi rồi, người nhà có thể tới thăm. Em là vợ anh, tất nhiên là có thể tới”.

Lục Phồn im lặng, không đáp lời cô. Nghê Giản mất mặt, cảm thấy nhàm chán.

“Anh vào đi, em đi đây”. Cô nói xong cũng quay người đi ra đường.

Lục Phồn hơi ngậy ngẩn, lập tức theo sau, ngăn trước mặt cô. Nghe Giản ngẩng đầu nhìn anh, cơ thể Lục Phồn dưới ánh đèn đường lồng một lớp ánh sáng màu vàng ấm áp.

Đôi môi mỏng của anh nhấp nhẹ xuống, khẽ thì thầm: “Để tôi đưa em về”.

Nghe Giản từ chối: “Không cần đâu, không phải các anh bị quản rất chặt sao?”.

“Tôi có một giờ để thăm người nhà”.

Khóe mắt Nghe Giản giương lên, cơn giận trong lòng đột nhiên biến mất.

“Vậy anh tiễn em đi”.

Lục Phồn gọi taxi đưa Nghe Giản về. Lúc quay lại đội, trong tay mang theo túi táo.

Anh trở lại ký túc xá, lập tức có mấy người cùng phòng vây quanh. Trong ký túc xá này, bọn họ đều trẻ hơn so với Lục Phồn, gọi Lục Phồn là “lão đại”. Chuyện buổi tối có con gái tới tìm Lục Phồn họ đều biết cả, các chàng trai trẻ thật ra cũng rất lắm chuyện.

“Lão đại, quả táo này lớn thật đấy, ai mua vậy?”. Một chàng trai mặt tròn cười hì hì dò hỏi.

Vừa dứt lời, mấy cậu con trai khác liền đẩy đầu anh: “Không cần phải nói, chắc chắn là chị dâu tương lai rồi”.

“Đúng đúng đúng, nhất định là chị dâu rồi”. Mấy người khác phụ họa.

Lục Phồn cười cười, không trả lời, mở túi ra: “Ăn táo đi”.

Anh không phủ nhận, những người khác coi như anh ngầm thừa nhận, vừa ồn ào, vừa cười chọn táo, cuối cùng trong túi chỉ còn hai quả. Lục Phồn cúi đầu sờ hai quả táo đỏ nhỏ nhất ấy, đóng túi lại, bỏ vào trong tủ quần áo của mình.

Ngày cuối cùng của tháng sáu, Trình Hồng đến.

Nghe Giản đang thu dọn đồ đạc. Mười giờ tối Lục Phồn bắt đầu nghỉ, mới đầu cô định mang theo quần áo tới nhà Lục Phồn trước.

Giờ thì không được. Cô còn phải ứng phó với Trình Hồng.

Nghe Giản nhìn thấy Trình Hồng, việc đầu tiên chính là lấy tờ giấy đỏ trong ngăn kéo ra đưa cho bà. Trình Hồng vẫn hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy tờ giấy đăng ký kết hôn. Bà không ngờ Nghe Giản lại hành động nhanh đến vậy. Trình Hồng nghi ngờ mở tờ giấy hôn thú của Nghe Giản ra., thoáng bối rối, ngay sau đó lộ vẻ khiếp sợ. Bà ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Nghe Giản, không đợi bà mở miệng, Nghe Giản tự lên tiếng.

“Không sai, chính là anh ấy. Mẹ còn nhớ chứ? Hồi còn bé chúng con đã được xác định hôn ước đấy”.

Thần sắc của Trình Hồng có chút phức tạp. Bà mất vài phút mới từ từ tiêu hóa được tin tức này.

“Sao con tìm được cậu ta? Tại sao cậu ta lại ở đây?”. Ngực khí của Trình Hồng có phần hoảng hốt. Sau khi ly hôn với Nghê Chấn Bình, bà đã cắt đứt toàn bộ, đối với chuyện của gia đình nhà họ Lục hoàn toàn không biết gì cả.

Nghê Giản cười cười: “Là duyên phận, con đã gặp được anh ấy”.

Trình Hồng thận trọng nhớ lại, hỏi: “Gia đình cậu ấy trở về rồi à? Con cũng gặp bố mẹ cậu ấy rồi hả?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Chưa ạ, bọn con nhận giấy đăng ký, trình tự khác đều giản lược đi”.

“Hồ đồ”. Trình Hồng cau mày: “Chuyện kết hôn lớn như vậy, sao có thể bót? Mau thu xếp thời gian để mẹ gặp đi. Mẹ sẽ ở đây mấy ngày, cho đến khi hôn lễ của bọn con xong xuôi”.

“Không cần khổ thế đâu”. Nghê Giản nói: “Cô chú ấy đều không có ở đây, hiện tại chỉ có Lục Phồn, cũng không cần phải tổ chức hôn lễ. Anh ấy bận nhiều việc, không có thời gian làm việc đó, con cũng ghét mấy chuyện này, còn có thể tiết kiệm một số tiền lớn”.

Sắc mặt Trình Hồng thay đổi: “Con đang nói gì vậy? Bớt tiền gì? Con tiết kiệm tiền cho ai đây? Một người đàn ông không thể cho con một đám cưới, còn muốn lấy con ư?”.

Nghê Giản không quan tâm lời bà nói, lạnh lùng đáp: “Con vừa mới nói bố mẹ của Lục Phồn không có ở đây, sao mẹ không quan tâm một chút nào vậy. Con nhớ không lầm, hồi đó, mẹ và cô Lâm hình như rất thân nhau. Mẹ xem đi, bây giờ mẹ biến thành kiểu người gì rồi?”.

Sắc mặt Trình Hồng thoáng chốc trở nên khó coi. Bà nhẫn nhịn cơn tức, nói: “Mẹ biến thành kiểu người gì thì cũng là mẹ con. Bây giờ con gửi tin nhắn bảo Lục Phồn tới đây, mẹ muốn nói chuyện với nó”.

“Nói chuyện gì chứ?”. Nghê Giản bình tĩnh nhìn bà: “Không cần nói chuyện. Anh ấy không tiền, không nhà, không xe, là một nhân viên cứu hỏa, làm hợp đồng, không có phúc lợi mà còn nguy hiểm, hàng ngày kiếm sống không dễ dàng. Mẹ cũng không cần nói đông nói tây trước mặt anh ấy. Dù sao con cũng kết hôn rồi. Thế xác và tinh thần anh ấy đều khỏe mạnh, là một người đàn ông bình thường.”

“Nghê Giản”. Trình Hồng sắc mặt xanh mét, cầm tờ giấy đăng ký kết hôn vạt xuống đất: “Con khiến mẹ tức chết đi! Đây đâu phải kết hôn, là con muốn chống đối mẹ đúng không?”.

“Không phải mẹ muốn con kết hôn ư? Con làm xong rồi đây”.

Thoáng dừng một chút, cô nhếch miệng, nở nụ cười nhạt: “Sao? Mẹ chê Lục Phồn ạ? Mẹ, sao mẹ không nghĩ, con gái mẹ là một đứa tàn phế. Mẹ có biết đám đàn ông mẹ tìm cho con, họ nhìn con như thế nào không? Mẹ có để ý đến ánh mắt của bọn họ, mẹ đã bao giờ hỏi bọn họ là thích con hay thích tiền của mẹ chưa?”.

Nghê Giản nói đến đây, khom người nhặt tờ giấy đỏ thắm trên nền đất đặt lên bàn, sau đó cầm túi đi ra cửa.

Nghê Giản ngồi lên taxi: “Đến tiểu khu Tử Lâm trên đường Ngân Hạnh”.

Tài xế khởi động xe, Nghê Giản lấy điện thoại nhắn tin cho Lục Phồn: “Em ở nhà chờ anh”.

Mấy giây sau, nhận được hồi âm:

“Em có chìa khóa không?”.

Nghê Giản ngẩn người, gõ mạnh một cái vào đầu.

Cô đương nhiên là không có chìa khóa rồi.

Cô vội vã nói với bác tài: “Đi thẳng tới đại viện phòng cháy chữa cháy Bắc Lộ”.

20 phút sau, Nghê Giản xuống xe.

Cô vẫn đứng tựa cổng chính để chờ Lục Phồn. Cách đó vài mét, lính trực đứng thẳng tắp ở trong vọng gác. Nghê Giản thoáng nhìn qua anh ta rồi rời tầm mắt, nghĩ thầm Lục Phồn đứng ở đó có lẽ nhìn sẽ đẹp hơn.

10h02, Lục Phồn đi ra. Từ xa, anh đã nhìn thấy cô. Dưới đèn đường, bóng dáng yếu ớt vô cùng nhỏ bé, nhưng lại khiến người ta khó có thể xem thường. Cô đứng ở đó, trầm tĩnh nhu thuận, giống như nhiều năm trước, đeo cặp sách đứng bên ngoài hành lang lớp học, im lặng chờ anh.

Lục Phồn bước nhanh chân hơn về phía cô.

Chương 10

Nghê Giản cầm chiếc túi trong tay. Cô không chỉ mang theo quần áo mà còn cả vật dụng hàng ngày, như sữa rửa mặt, các loại kem chống lão hóa.

Cô thực sự có ý định ở cùng anh.

Lục Phồn đi tới, vừa khẽ giơ tay, Nghê Giản đã vô cùng tự giác đưa chiếc túi cho anh.

Lục Phồn gọi taxi. Lúc lên xe, Nghê Giản vượt lên trước ngồi xuống ghế phụ.

Tài xế taxi là một ông chú cởi mở nhiệt tình, thấy hai người bọn họ sau khi lên xe đều im lặng, không nói một câu, còn tưởng là đôi tình nhân nhỏ cãi nhau, vì thế mà chủ động nói chuyện, cố gắng khuấy động bầu không khí.

“Cô gái, trẻ như thế này, hai người vừa đi xem phim về à? Tôi nghe nói có một bộ phim hài mới ra xem rất hay, tên là... Tên là gì ấy nhỉ?...” Người tài xế vừa lái xe vừa nói, tiếng huyên náo truyền ra đằng sau.

Nhưng lúc này Nghê Giản đang nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, do không nhìn thấy ông, đương nhiên không biết người ta đang nói với mình.

Lái xe đợi vài giây, không thấy cô đáp. Đang lúc ngạc nhiên, phía sau liền truyền đến giọng nói ôn hòa trầm thấp của người đàn ông: “Chúng tôi không xem phim, nên không rõ lắm.”

Lái xe ồ một tiếng, quay đầu nhìn thoáng qua Nghê Giản, nghĩ thầm cô gái này nóng nảy quá, cãi nhau với bạn trai không để ý đến người ngoài. Ngược lại, chàng trai kia khá điềm đạm, đáng tiếc yêu phải một cô gái khó tính, không được tốt cho lắm.

Nửa giờ sau đến đường Ngân Hạnh. Lái xe liếc nhìn đồng hồ tính tiền, quay đầu nói với Lục Phồn: “Ba mươi lăm tệ.”

Vừa dứt lời, máy tờ tiền màu hồng nhạt xòe ra trước mặt. Nghê Giản nói: “Sur phụ, không có tiền lẻ, phiền chú nhận lấy.”

Lái xe ngẩn người, đang định vươn tay cầm, thì thấy người đàn ông phía sau đưa tiền qua, vừa vạy 35 tệ.

Lái xe hơi bối rối, không biết nhận của ai thì hơn. Nghê Giản nhú mày, đẩy tay Lục Phồn về.

“Đề em trả tiền xe.” Nói xong, cô xoay người nhét tiền đưa cho lái xe.

Lái xe vội vã trả lại tiền thừa, không ngờ lật đi lật lại không có đồng năm tệ nào. Ông nhìn Nghê Giản khó xử: “Cái này...”

Lúc này, Lục Phồn xuống xe, đưa tiền qua cửa kính: “Đưa cho cô ấy.”

Tiền lại về tay Nghê Giản.

Về nhà, Nghê Giản hỏi Lục Phồn: “Tổng cộng em thiếu nợ anh bao nhiêu? Chúng ta thanh toán cho rõ ràng.”

Lục Phồn đang đi về phía ban công, nghe Nghê Giản nói vậy, liền dừng bước, quay đầu nhìn cô: “Không cần em trả.”

Nghê Giản lắc đầu: “Không được, em nói rồi, sau khi kết hôn anh vẫn giống như trước kia, em sẽ không gia tăng gánh nặng cho anh, kể cả phương diện tiền bạc.” Cô rút tiền từ trong túi, đặt một xấp lên bàn.

Lục Phồn lạnh mặt. Anh bước hai bước đi tới, cầm xấp tiền nhét lại vào tay cô. Nghê Giản thấy đôi mắt anh gần như đen kịt.

“Tôi nghèo, nhưng không đến mức như vậy.” Dứt lời, anh đi ra ngoài sân thượng lấy khăn mặt vào phòng tắm.

Nghê Giản đứng một mình trong phòng khách, nhìn chăm chăm cả phút vào mấy đồng Mao chủ tịch.

Cô không nghe thấy lời anh, không cảm nhận được ngữ khí nói chuyện của anh, nhưng ánh mắt của anh, cô nhìn đã hiểu. Anh hơi tức giận. Nghê Giản nghĩ, có lẽ cô vừa mới làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Tuy đó không phải là chủ ý của cô.

Lục Phồn tắm rửa rất nhanh, chưa đến mười phút đã mặc quần áo tử tế đi ra. Anh ngâm quần áo bẩn vào trong chậu rồi đem ra ban công để giặt. Trong suốt quá trình không liếc nhìn Nghê Giản lấy một cái.

Nghê Giản ngồi trên ghế sofa, ánh mắt rơi trên người Lục Phồn.

Lại là hình ảnh ấy.

Cô phát run.

Không thể nhìn tiếp.

Nghê Giản hít vào một hơi, nắm chặt ngón tay đứng lên, lấy trong túi hành lý ra chiếc khăn tắm và quần áo để thay bước vào nhà vệ sinh.

Lục Phồn giặt quần áo ngoài ban công, sau khi giặt xong quay vào phòng khách, lôi giường của mình ra.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy rào rào.

Hiện tại, thời tiết đã nóng hơn, không cần chăn màn, nên Lục Phồn chỉ trải một chiếc chiếu lên giường.

Thu xếp xong, anh ngồi xuống giường, gọi điện cho Trương Hạo, bảo ngày mai qua trẻ.

Lục Phồn nói chuyện xong, phát hiện trong phòng tắm không còn tiếng nước chảy. Anh đi vào phòng cắm nguồn quạt điện, loay hoay một hồi, tìm vị trí đặt thích hợp, điều chỉnh cấp độ, thử sức gió, sau đó mới ra ngoài.

Lục Phồn vừa ra cửa, chợt nghe trong phòng vệ sinh bịch một tiếng, tiếp theo đấy là một tràng âm thanh loảng xoảng, giống như vật gì rơi xuống. Giữa tiếng lộn xộn, mơ hồ nghe thấy Nghê Giản kêu lên đau đớn.

Lục Phồn chạy đến bên ngoài cửa nhà tắm: “Nghê Giản!” Anh gọi xong mới nhớ cô không nghe được, đành gõ cửa.

Tay nắm cửa vốn hồng từ lâu, Lục Phồn không dám nặng tay, anh phải kiềm chế lực, hy vọng Nghê Giản ở bên trong có thể nhìn thấy tay nắm cửa xoay xoay, đáp lại một tiếng.

Nhưng trong phòng tắm không có bất kỳ tiếng động nào. Lục Phồn trầm mặc hai giây, đẩy cửa ra.

Gian phòng nhỏ ngập tràn hơi nước, vòi hoa sen vẫn đang nhỏ giọt. Nghệ Giản ướt sũng nằm trên nền gạch, dưới ánh đèn, cơ thể trần truồng chói mắt.

Đây không phải lần đầu tiên Nghệ Giản ngã trong nhà tắm.

Cô cắn răng nằm xuýt xoa ở đó, bờ mông đau nhức như vỡ ra, mất hai phút mà vẫn chưa trở lại bình thường.

Nhưng cô có kinh nghiệm, chỉ cần tay chân không bị tổn thương sẽ không vấn đề gì, đau một lúc là có thể phục hồi, cùng lắm thì bị bầm tím vài hôm. Vì vậy, cô bình tĩnh nằm im dưới đất, hoàn toàn không nghĩ Lục Phồn lại xông vào.

Nghê Giản thoáng bối rối, quên cả bờ mông đau nhức gần chết.

Cho đến khi Lục Phồn cầm chiếc khăn tắm quấn quanh cơ thể cô ôm cô lên, cô mới đột nhiên nhận ra mọi thứ.

Cả người cô đều nằm trong lòng anh, cách một chiếc khăn tắm ướt một nửa. Một cánh tay anh vòng qua đôi vai trần của cô, còn cặp mông sắp vỡ nứt của cô thì gối lên cánh tay còn lại. Toàn thân Nghệ Giản nóng như bắt lửa, vành tai đỏ lựng.

Lục Phồn hành động cực kỳ nhanh nhẹn ôm cô vào phòng, đặt lên giường, kéo chăn phủ người cô.

“Có chỗ nào bị thương rồi hả?”. Gương mặt anh nghiêm túc, hàm dưới căng cứng.

Nghê Giản tròn mắt nhìn anh, thật lâu không có phản ứng.

Lục Phồn không kiên nhẫn, hỏi tiếp: “Có đau dữ dội ở đâu không?”.

“... Mông của em.”

“...”

Lục Phồn há hốc miệng, không nói lên lời, hết đóng lại mở. Anh xoay người ra bên ngoài tìm quần áo của cô.

“Mặc quần áo đi bệnh viện.”

Nghê Giản ngăn người: “Không cần.”

Sắc mặt Lục Phồn nghiêm túc nhìn cô.

Nghê Giản liếm môi dưới, nói: “Thật sự không sao đâu, chỉ bị dập mông, thịt đau, xương cốt không vấn đề gì.”

“Sao em biết không vấn đề gì?”.

“Em hay bị ngã nên có kinh nghiệm rồi.”

Lục Phồn cau mày không lên tiếng, một lúc sau, cười như không cười: “Em còn tự hào lắm à?”.

Nghê Giản: “...”

Rốt cuộc, Nghê Giản không đi bệnh viện. Lục Phồn dường như bị câu có kinh nghiệm của cô thuyết phục, cũng không nói gì thêm nữa. Anh lục trong nhà, tìm thấy lọ dầu hoa hồng.

Nghê Giản đang xoa móng trên giường, thấy chiếc lọ trong tay anh, hơi ngạc nhiên: “Đây là gì vậy?”.

“Tiêu sưng đây.” Lục Phồn đưa ra: “Bôi đi.”

Nghê Giản cầm, đưa lên mũi ngửi, nhíu mày: “Mùi kinh quá.” Cô trả lại cho anh: “Em không bôi đâu.”

Lục Phồn không nhận: “Bôi đi!”. Anh đứng bên giường, cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen láy, giữa lông mày hơi có vết nhăn.

Rõ ràng anh đang rất lo lắng.

Nghê Giản híp mắt, nghênh đón ánh mắt của anh, chậm rãi nhướn mày, trong mắt hiện tia xấu xa. Cô nhếch môi, chậm rãi bình thản nói: “Hay là, anh bôi giúp em?”.

Lục Phồn không đáp, vẻ mặt không lộ bất kỳ sự thay đổi nào.

Nghê Giản lại cười.

Cô hỏi: “Anh ngưng à?”.

Lục Phồn vẫn im lặng, cặp mắt đen càng thêm đen, khóa chặt lấy cô. Nghê Giản không chút sợ hãi nhìn thẳng vào anh, ánh mắt đỏ thẫm ý khiêu khích trắng trợn.

Có thể nói, là khiêu khích.

Trong một giây đó, cô đưa ra quyết định.

Dù sao cũng đã kết hôn, nên những gì cần thử thì cũng có thể thử được rồi.

Cô biết rõ, cô đối với anh là khát vọng.

Không cần phân biệt là cơ thể hay thứ gì khác.

Nghê Giản thò tay nắm một góc ra giường, từ từ xốc lên.

Chương 11

Chiếc chăn mỏng bị Nghê Giản kéo lên đến tận cùng. Khăn tắm đã sớm ném sang một bên, cơ thể không che đậy của cô hiện hiện trước mặt Lục Phồn, trắng nõn mịn màng, tựa như gôm sứ.

Cô nhìn anh, vô cùng chăm chú.

Lục Phồn đứng đó không nhúc nhích. Từ đầu đến cuối, anh chỉ nhìn chăm chăm vào mắt cô.

Nghê Giản đột nhiên vươn tay, nắm chặt vạt áo của anh kéo mạnh một cái, sức lực hiếm khi lớn như vậy. Một giây sau, cánh tay cô quàng lên cổ Lục Phồn, đầu lưỡi trượt qua môi, dán lên cằm anh khẽ liếm một phát, mấy sợi râu mới mọc đâm vào lưỡi cô, không đau nhưng hơi ngứa.

Cô có cảm giác Lục Phồn khẽ cứng người, hơi thở nặng nề.

Nghê Giản đang định cười, Lục Phồn bỗng nhiên ra tay, túm lấy bàn tay đang trườn trên người mình, hai tay nâng lên, đặt mông Nghê Giản ngồi lên cánh tay anh, nhắc toàn bộ cơ thể cô ra khỏi giường.

Tâm trí Nghê Giản thấp thỏm, hai tay siết chặt cổ Lục Phồn: “Anh chậm một chút.” Chưa dứt lời, cô đã bị Lục Phồn ném lên giường, vết thương ở mông đau đến mức đổ mồ hôi.

Nghê Giản nổi giận: “Lục Phồn, con mẹ nó anh làm cái gì vậy?”

Lục Phồn mím môi.

Nghê Giản bực tức, chống khuỷu tay đứng dậy, còn chưa ngồi thẳng, Lục Phồn đã quỳ một chân trên giường, áp người xuống. Nghê Giản nhú mày, xoay mạnh người đè lên, cắn vào vai anh, trả thù một cách tàn nhẫn.

Lục Phồn kêu lên đau đớn.

Nghê Giản cắn xong giải tỏa cơn giận, miệng chuyển từ vai qua cổ anh, tới hầu kết, thoáng một phát thè lưỡi ra liếm, tựa như ăn kẹo. Hai khối mềm mại phía trước cọ vào lồng ngực anh.

Nghê Giản đang liếm láp trên chốc, hai vai đột nhiên bị nắm giữ. Bàn tay dài rộng của Lục Phồn siết lấy cô, lòng bàn tay chạm vào da cô, vừa thô ráp, vừa tỉ mỉ.

Nghê Giản nheo mắt nhìn anh, nhịp tim nhảy nhót không tiết tấu. Mái tóc dài đen nhánh của cô rủ xuống, rơi trên vai, ngựa ngựa đâm vào tim.

Cổ tay Lục Phồn khẽ dùng lực, lật úp người cô, thay đổi tư thế của cả hai. Nghê Giản không giận, nhếch đôi môi đỏ bật cười thành tiếng: “Được được được, cho anh ở trên, thích nhé.”

Ánh mắt Lục Phồn đen đến dọa người. Một giây sau, Nghê Giản tựa như con mèo nhỏ bị anh lật úp, chặn trên giường. Nghê Giản chưa kịp phản ứng, Lục Phồn đã dốc ngược lọ dầu, bôi toàn bộ lên mông Nghê Giản.

Mùi dầu gay mũi lập tức tỏa khắp căn phòng. Nghê Giản nhăn mặt, thiếu chút nữa buồn nôn.

“Anh làm cái gì...”

Đang định há miệng mắng chửi, cơn đau trên mông bỗng mạnh hơn, Nghê Giản đau phát run. Lục Phồn đang ra sức xoa bóp vết thương trên mông cô, sức lực hoàn toàn không nhẹ chút nào.

Mới chỉ bóp vài cái, Nghê Giản đã kêu toáng.

“Lục Phồn.” Cô thét lớn.

Câu mắng chửi chưa truyền ra đến sau, trên mông lại đau nhức một trận kịch liệt, Nghê Giản hét một tiếng thê thảm.

Lục Phồn cất lọ dầu đã xoa hết, kéo ra giường phủ lên người cô. Nghê Giản đáng thương nằm đó, miệng lẩm bầm, mắng Lục Phồn: “Đồ khốn kiếp, đồ khốn kiếp.”

Lục Phồn làm như không nghe thấy, đứng dậy rời giường đi ra ngoài. Đi được hai bước, Nghê Giản trở mình, ngay sau đó cất giọng ỉu xìu.

“Đi à?”

Lục Phồn dừng bước, quay người nhìn cô. Cô nằm đó, mặt hướng về phía này, gò má ửng hồng, có lẽ là đang giận. Ánh mắt cô hơi ướt, sưng mù mịt mờ. Lục Phồn không lên tiếng. Nghê Giản nhìn chằm chằm vào anh, trượt từ trên xuống dưới. Mấy giây sau, dừng ở đũng quần, tiếp theo quay trở lại mặt anh.

Cô giương khóe môi cười khanh khách.

Bị cô cười, thâm tâm Lục Phồn ngứa ran.

Nghê Giản há to miệng, đôi môi rung rung mấy cái.

Cô không nói ra, nhưng anh nhìn vẫn hiểu. Anh nhìn cô không chớp mắt, nửa ngày không nói một lời, quay người bỏ đi.

Nghê Giản nhìn chăm chú vào cánh cửa đóng kín, tay thò vào trong chăn, sờ mông, bóng nhẫy. Cô khó chịu nhăn mũi, kéo ra giường lau mạnh vài cái.

Ngoài cửa, Lục Phồn đến bên bàn công, châm thuốc.

Năm phút đồng hồ, điều thuốc bị đốt sạch, anh hút xong hơi cuối cùng, dập tàn, vứt đầu thuốc vào thùng rác, xoay người cầm áo, đi vào nhà tắm.

Nước lạnh rào rào dội xuống đầu, anh ngứa mặt xối một lúc lâu, nháy mắt xóa sạch.

Sáng ngày hôm sau, Lục Phồn không đi sửa xe. Lúc Nghê Giản dậy, anh vừa bên ngoài về, không biết lấy máy điều hòa ở đâu, đem lắp trong phòng ngủ.

Anh gõ gõ đập đập, Nghê Giản đứng bên nhìn, không nói chuyện, cũng không giúp đỡ.

Mười mấy năm không gặp, anh đã tập luyện được một kỹ năng, đó là bộ dạng điềm nhiên như không.

Cực khổ là người thầy tốt nhất.

Nghê Giản không hiểu sao lại nhớ tới câu nói ấy.

Lục Phồn làm xong, cầm đồ dùng ở cửa sổ xuống, thấy Nghê Giản đứng ở đây.

Đi ăn cơm. Nói xong anh thân nhiên đi ra.

Nghê Giản không đáp, đôi chân ngược lại lật đật theo sát anh.

Buổi sáng Lục Phồn dậy sớm, mua rau củ tươi nấu cháo, hấp bánh bao cả tiếng đồng hồ.

Nghê Giản ngồi bên bàn ăn chờ anh bung ra.

Lục Phồn múc thêm một bát cháo nữa đặt trước mặt cô, bánh bao hấp cũng được mang lên. Nghê Giản không đợi anh, cũng không chút khách khí động đũa trước. Nhưng tốc độ ăn của cô không so được với Lục Phồn, cuối cùng, Lục Phồn vẫn ăn xong trước cô.

Sau khi ăn xong, Nghê Giản dọn dẹp rửa bát như trước kia.

Chiếc nồi hầm cách thủy trên bếp dễ làm người khác chú ý, Nghê Giản quay đầu hỏi Lục Phồn: “Anh chọn cái nồi này đây à?”

Lục Phồn đang lau bàn, nghe cô hỏi quay đầu nhìn lướt qua, đáp: “Không phải, là người khác mua.”

Đuôi mắt Nghê Giản nhướng lên: “Con gái à?”

Lục Phồn đã quay đi, nghe xong câu này, liền quay lại, nhìn cô một cái.

Ánh mặt trời bên ngoài ô cửa sổ nhỏ chiếu xuyên vào, cô đứng trong quầng sáng mềm mại, mảnh mai như cây trúc mỏng, nửa sáng nửa tối. Ánh mắt cô lạnh lạnh nhàn nhạt, không chút tâm tình, như thuận miệng hỏi một câu, mà không quan tâm lắm đến câu trả lời.

Lục Phồn khẽ gật đầu.

Nghê Giản xoay cổ, ánh mắt rơi xuống chiếc nồi hầm cách thủy nho nhỏ.

Hồng thật đấy. Cô hồ hững nhìn lướt qua, quay người bắt đầu rửa bát.

Từ nhà bếp đi ra, Nghê Giản liền vào phòng, ngồi trên giường nhìn điện thoại, có tin nhắn mới, là của Mai Ánh Thiên:

“Nếu cậu không liên lạc lại với anh ta. Anh ta sẽ báo cảnh sát.”

Là biên tập của Nghê Giản, hôm về nước bị mất điện thoại, mấy ngày liền không vào được hòm thư, cô đã quên mất anh ta. Ngẫm nghĩ một lúc, Nghê Giản dùng di động mở hòm thư. Quả nhiên, có một đồng thư mới, tất cả đều là thúc giục bản thảo.

Nghê Giản viết thư trả lời ngắn gọn.

Cô vừa viết xong mấy chữ cuối cùng, Lục Phồn đi vào.

Cô ngẩng đầu, Lục Phồn nói: “Buổi sáng tôi có thời gian, em xem còn thiếu thứ gì, tôi sẽ ra ngoài mua.”

Nghê Giản hơi ngạc nhiên: “Em sẽ đi với anh.”

Lục Phồn nhìn cô: “Mông hết đau chưa?”.

Nghê Giản: “...”

“Chân không gãy.” Cô lạnh mặt, nhìn anh một cái.

“Đi thôi.” Lục Phồn quay người, Nghê Giản đứng lên đi theo.

Lục Phồn để xe máy dưới tầng. Nghê Giản liếc nhìn, nhớ lần trước dưới cơn mưa to anh lái motor đưa bản thảo cho cô.

Khi đó, cô còn chưa biết anh là Lục Phồn.

Chiếc xe gắn máy đã cũ, nhưng Lục Phồn giữ rất sạch sẽ.

Nghê Giản hỏi: “Đi xe máy à?”.

Lục Phồn đưa mắt nhìn sang, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt: “Em sợ?”.

“Sợ gì? Ngồi xe máy thôi mà.”

Nghê Giản cười khẽ: “Trừ phi kỹ thuật của anh không tốt.” Tiếp theo, cô nheo mắt hỏi: “Đúng rồi, kỹ thuật của anh tốt đấy chứ?”.

Lục Phồn không đáp, đưa mũ bảo hiểm. Nghê Giản đội lên đầu, hơi rộng, cô tháo xuống, chỉnh khóa mát nửa ngày.

Lục Phồn nhìn tay chân cô vụng về, vươn tay đội lên cho cô, chăm chú thu khóa giúp.

Nghê Giản hơi ngược lên, trước mắt chính là cằm của Lục Phồn.

Cô nhớ tới tối hôm qua, thâm tâm hơi nhột, nhịn không được liếm liếm môi.

Lục Phồn cài khóa xong, mí mắt vừa ngược lên liền chạm phải ánh nhìn của Nghê Giản.

Cô không làm gì, cũng không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt đó Lục Phồn có thể nhìn ra chuyện mà cô đang nghĩ.

Cái nhìn trần trụi của cô, tựa như giữa ban ngày ban mặt dùng ánh mắt để cởi bỏ y phục của anh. Trái tim Lục Phồn nhảy vọt nhưng không thể chui ra.

Nghê Giản chú ý đến nét mặt anh, rất sung sướng: “Không đi à?”.

Lục Phồn không đáp, ngồi lên xe, Nghê Giản ngồi sau anh.

Xe khởi động, cô liền ôm lấy eo anh.

Nghê Giản có cảm giác Lục Phồn thoáng cứng đờ.

Cô không buông tay.

Xe máy chạy vù vù qua hàng bạch dương.

Gió thổi tới.

Lục Phồn đưa Nghê Giản tới phố Hưng Nguyên, ở đó có một siêu thị lớn, có cửa hàng với nhiều đồ mang thương hiệu nước ngoài.

Con đường này trước kia Lục Phồn đã đến một lần, đi cùng với Trương Hạo mua quà tặng cho vợ của cậu ấy.

Lục Phồn chỉ chỉ phía trước: “Mấy cửa hàng kia bán quần áo phụ nữ.”

Nghê Giản đưa mắt nhìn, hờ hững hỏi: “Anh quen lắm thì phải?”

“Đã từng tới.”

Nghê Giản ồ một tiếng, liếc nhìn anh: “Cùng với phụ nữ à?”. Hỏi xong, lại cảm thấy nhàm chán, cô lắc đầu nói: “Được rồi, tôi không thiếu quần áo, chúng ta đi siêu thị thôi.”

Cô cất bước rời đi. Lục Phồn đứng nguyên tại chỗ nhìn cô một lúc rồi đuổi theo.

Nghê Giản chọn rất nhiều đồ dùng nhà bếp, ví dụ như nước rửa bát, thuốc khử trùng, chất tẩy giẻ gì đó.

Lục Phồn đẩy xe, nhìn cô cầm các thứ, hỏi: “Em định rửa bát cả đời à?”.

Khóe mắt Nghê Giản giương lên: “Anh muốn em rửa bát cho anh cả đời không?”.

Cô hỏi xong, ánh mắt thoáng âm áp quan sát anh. Nhưng cô không đợi được câu trả lời, bởi vì Lục Phồn đã xoay người đi.

Phía sau anh, một cô gái trẻ đứng ở đó.

Chương 12

Nghê Giản đứng bên cạnh nhìn Lục Phồn nói chuyện với cô gái.

Lục Phồn đưa lưng về phía Nghê Giản nên cô không biết anh nói gì, nhưng cô gái kia nói, cô nhìn thấy hết.

“... Năm nay, đài muốn làm một số chuyên đề, qua đợt này có lẽ mọi người lại phải đi đây.”

“Đúng vậy, phỏng vấn vẫn là em, quay phim đổi người rồi. Anh còn nhớ anh Trần, người hợp tác với em những ngày đầu không? Hiện anh ấy đang làm cho một công ty điện ảnh ở Bắc Kinh.”

“À, kia là ai vậy? Sao anh không giới thiệu?”

Tôn Linh Thục nhìn về phía Nghê Giản. Lục Phồn xoay người, Nghê Giản thu ánh mắt nhìn Tôn Linh Thục từ trên xuống dưới, chuyển sang anh.

Lục Phồn chỉ vào Tôn Linh Thục: “Đây là phóng viên Tôn.”

Nét mặt Nghệ Giản không cảm xúc, Tôn Linh Thục đi đến, đứng sánh vai cùng Lục Phồn, cười với Nghệ Giản: “Xin chào, tôi là Tôn Linh Thục, phóng viên của Đài truyền hình thành phố.”

Nghệ Giản đáp trả một tiếng: “Chào cô,” trông thấy Lục Phồn hơi nghiêng đầu về phía Tôn Linh Thục, đôi môi cô hơi run run, nheo mắt lại.

Bên kia, Tôn Linh Thục nghe Lục Phồn giới thiệu xong có phần ngạc nhiên: “Sao em chưa nghe anh nói có em gái bao giờ?”

Lục Phồn: “Là hàng xóm cũ.”

Tôn Linh Thục bật cười: “Không phải em gái ạ?”

Lục Phồn không đáp, Nghệ Giản hờ hững nhìn anh một cái, ánh mắt quay sang mặt Tôn Linh Thục, giọng nói không hề thay đổi: “Tôi là Nghệ Giản.” Sau đó bảo Lục Phồn: “Hai người nói chuyện đi, tôi đi tìm lọ giấm để chiên đồ ăn.”

Nói xong liền rời đi.

Lục Phồn nói thêm mấy câu với Tôn Linh Thục rồi đi tìm Nghệ Giản.

Nghệ Giản đang chọn giấm. Lục Phồn đẩy xe tới: “Lấy giấm đen đi.”

Nghệ Giản vươn tay cầm lọ giấm gạo ném vào trong xe đẩy. Lục Phồn nhìn chăm chú vào gáy cô một lúc, không nói nữa.

Nghệ Giản đi trước, Lục Phồn đẩy xe theo sau, Nghệ Giản chọn đồ xong vất vào, không hỏi ý anh giống như lúc chọn đồ tẩy rửa.

Lúc tính tiền, Nghệ Giản chọn một chiếc túi mua sắm lớn, cúi đầu cất từng thứ. Nhân viên thu ngân hỏi tiền mặt hay quẹt thẻ, Lục Phồn móc tiền ra, Nghệ Giản không thèm nhìn, lấy thẻ trong túi xách đưa cho nhân viên thu ngân.

Thanh toán xong, Nghệ Giản cầm túi đồ to đi ra ngoài, Lục Phồn đi lên: “Đề tôi.”

Nghệ Giản làm như không nghe thấy, tiếp tục đi vượt qua anh. Lục Phồn kéo cổ tay cầm túi của cô. Lực tay anh rất mạnh, Nghệ Giản cố vùng ra, giằng co như vậy khiến thịt ở cổ tay cô bị bóp đau nhức.

Nghệ Giản đen mặt.

Sắc mặt Lục Phồn cũng không tốt: “Em gây rối cái gì thế?”

“Em gây rối gì?”. Nghệ Giản vừa xoa cổ tay, vừa nghiêng đầu nhìn anh, mặt lạnh, mắt cũng lạnh, khóe miệng như cười: “Em nghe lời như thế, sao trong mắt anh lại thành ra náo loạn vậy hả?”

Lục Phồn liếc nhìn cô, không quay đầu đi thẳng ra khỏi cửa siêu thị. Nghệ Giản đứng yên một chỗ, nụ cười trên miệng dần dần biến mất, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân vài giây, ngẩng đầu đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Lục Phồn đang đứng cạnh xe máy hút thuốc.

Nghê Giản đi tới, không nói không rằng, ngồi lên phía sau.

Hút xong điếu thuốc, Lục Phồn lên xe.

Cho tới trưa, bọn họ vẫn không nói chuyện.

Buổi chiều, Lục Phồn đến chỗ sửa xe của Trương Hạo.

Tiểu La nhìn thấy anh, lại gần hỏi: “Anh Lục, dạo này anh có chuyện gì quan trọng à? Hay đi muộn về sớm là sao? Tháng trước như vậy, tháng này lại thế, anh bận gì à?”

Lục Phồn đáp: “Có chút việc.”

“Chuyện gì?”. Tiểu La hỏi: “Anh làm thêm giờ ở đội chữa cháy à?”

“Không phải, việc riêng thôi.”

“Việc riêng?”. Tiểu La gãi gãi đầu, đột nhiên mở to hai mắt, nét mặt mang theo vẻ ngạc nhiên và hưng phấn: “Anh Lục, anh có đối tượng rồi phải không?”

Lục Phồn vỗ vỗ vai anh ta: “Đừng nói lung tung, làm việc đi.”

Tiểu La ơ một tiếng, vẻ tò mò trên mặt không sao che đậy được.

Một lúc sau, Trương Hạo đến, thấy Lục Phồn, ân cần hỏi thăm, cuối cùng khuyên nhủ: “Tôi nói này, cậu bỏ việc trong đội kia đi, dù sao cũng không phải nhân viên chính thức, cậu nhìn cậu hàng ngày xem, mệt mỏi khác gì lính chính quy, lại còn nguy hiểm nữa. Ở đó không có gì tốt cả, toan tính cái gì chứ? Không bằng tìm việc khác, dùng năng lực chuyên môn về xe cộ của cậu, không chơi đua xe thì cũng làm tài xế riêng cho các ông chủ lớn. Dù gì, hàng ngày đến đây sửa xe cho tôi, kiếm cũng được nhiều hơn thế.”

Lục Phồn không lên tiếng.

Trương Hạo thấy anh như vậy, thở dài: “Cái cậu này, hừm, sao ngày bé nhìn đâu có bướng bỉnh thế chứ. Với mối quan hệ của chúng ta, từ nhỏ đến lớn bao nhiêu năm như vậy, coi nhau như anh em ruột, tôi nói thẳng, cậu cũng biết, việc đó của cậu không phải không tốt, cứu người cứu hỏa đều là chuyện tốt. Nhưng cậu cũng nên vì mình mà suy nghĩ một chút. Chưa nói đến chuyện khác, chỉ nói đến chuyện chung thân đại sự. Bọn mình sinh cùng năm, trong khi con tôi đã biết đi mua xì dầu, thì cậu vẫn một mình một bóng cũng là do công việc. Mấy cô gái thời nay cô nào cũng bợ đít kẻ có tiền hết, cậu kiếm ít tiền hơn là người ta nhìn cậu bằng lỗ mũi. Đây là vấn đề thực tế, cậu nên cân nhắc.”

Trương Hạo suy nghĩ một lúc, quyết định: “Như vậy đi, Hứa Vân có mấy cô em, hai ngày nữa chúng ta sẽ ra ngoài chơi, leo núi làm đồ nướng. Cậu cũng tới, gặp gỡ xem sao.”

Lục Phồn nhú mày: “Tôi không đi.”

“Đi đi, có gì xấu đâu.” Trương Hạo khuyên anh: “Cậu đừng có rầu rĩ cả ngày như vậy, nếu không ru rú trong đội như ở nhà thì cũng đi sửa xe. Thế thì lấy đâu ra vợ dăng đến cửa cho cậu.”

Nói đến đây Trương Hạo thở dài mấy cái, Lục Phồn không hiểu sao lại nhớ tới Nghệ Giản.

Lúc này cô không ngủ thì chắc đang ngồi xem tivi.

Không biết còn ở đó giận dỗi hay không.

Im lặng mấy giây, Lục Phồn nói: “Thực sự không đi được, không có thời gian.”

“Sao lại không có thời gian? Tôi cho cậu nghỉ, trả lương đầy đủ.”

“Không phải vì chuyện đó.”

Lục Phồn dừng một chút, nói tiếp: “Nghê Giản về rồi.”

Trương Hạo sững sờ, tỏ ra ngỡ ngàng: “Nghê Giản... Nghê Giản là ai?”

Lục Phồn đáp: “Là hàng xóm cũ.”

Ngớ ra hai giây, Trương Hạo a một tiếng, vỗ đùi: “Là đứa nhỏ bị điếc hả?”

Lục Phồn nhắc, Trương Hạo mới nhớ.

Nghê Giản, là cô em Tiểu Giản của Lục Phồn, tiểu nha đầu lưng đeo cặp sách màu hồng hay đứng ở cửa chờ Lục Phồn đây mà.

“FML (một dạng câu chửi cửa miệng), cậu vẫn liên lạc với cô ấy à?”. Trương Hạo giật mình: “Cô ấy đã trở về... Từ đâu về?”

“Từ Mỹ.”

“Thì ra là đi Mỹ?”. Trương Hạo như hiểu ra: “Vì vậy cậu muốn giúp đỡ cô ấy?”

Lục Phồn: “Ừ.”

Trương Hạo bật cười: “Không sao đâu, vừa hay cậu dẫn cô ấy đi chơi cùng, tôi cũng muốn gặp cô ấy. Ngày bé nha đầu đó ngoan ngoãn, đáng yêu đấy chứ.”

Trương Hạo nhớ đến nhiều chuyện cũ, ngữ khí có phần hưng phấn: “À, cậu nhớ không, tôi rất hay trêu chọc cô ấy, nhưng cô ấy vẫn gọi tôi là anh đấy. Quyết định thế nhé, ngày kia, cậu dẫn cô ấy tới.”

Lục Phồn chưa kịp suy nghĩ, đã có người tới lôi Trương Hạo đi.

Trước khi đi, Trương Hạo không quên dặn dò: “Nhớ dẫn em gái Tiểu Giản đi đấy, đừng quên.”

Bóng dáng Trương Hạo vừa biến mất, đầu kia Tiểu La vọt vòi rửa xe chạy tới: “Anh Lục, anh Lục, em gái Tiểu Giản là ai vậy? Là đối tượng hẹn hò của anh à?”

Lục Phồn nhéo nhéo mi tâm, đi về phía Tiểu La gõ trán cậu ta một cái: “Đi rửa xe đi.”

Tiểu La quay đầu nhìn, ối một tiếng, chạy vội về.

Chập choạng tối, Lục Phồn lái xe máy qua chợ dân sinh trên đường Ngân Hạnh, dừng lại mua đồ ăn.

Lúc đến cổng tiểu khu Tử Lâm, anh trông thấy một người.

Lục Phồn giật mình.

Người đó cũng nhìn thấy anh, đi thẳng tới.

Lục Phồn dừng xe, xách túi cá và rau lại gần.

“Cô Trình.”

Trình Hồng ngẩng đầu nhìn anh, trên gương mặt được chăm sóc thoáng lộ vẻ kinh ngạc rồi biến mất.

Nét mặt của bà khôi phục lại như thường, bình tĩnh lãnh đạm.

“Cậu vẫn nhận ra tôi.” Trình Hồng nhếch môi, sự vui vẻ cũng chỉ dừng ở đây: “Lục Phồn, tôi có mấy câu muốn nói với cậu, chúng ta lại kia đi.”

Trình Hồng chỉ cách đó không xa.

Trong tiểu khu, có một chiếc ghế dài duy nhất.

Lục Phồn đi theo Trình Hồng.

Trình Hồng ngồi xuống, anh không ngồi.

Bóng dáng cao lớn đứng thẳng dưới ánh chiều tà, tay xách túi, cá vẩy bên trong.